

Solymosi Bálint

– felderítés és szuvenír –

Jean Sibelius: Tapiola

Mennyi alkonyati óra, perc, pillanat, hirtelen egymásra égve, megénekelve majd egyszer mind, hogy is volt, már a túréhatár túlsó oldaláról zengve.

*

Mögöttük a bántóan tisztának nem nevezhető vagy a kristályaira robbanó precíz emlékezet, képtelen stációk, várakozáson túli képzetek. Hol fogok majd feküdni, ha ő nem lesz (velem)?, ezt kérded. Ahogy a sötét éjt befogja kérdésed, csillagaival együtt – rémítő; a renyhe ágyazása a szerencsétlenkedésnek, a rosszérzésnek, a sértő meg áhító hangoknak; rejtekezünk, de el nem tűnünk ezen a világon –

*

Elénk kerülnek útjaink, nézzük most, mint egy vonzóan megrajzolt régi térképet, melyről kiderül, rossz atlaszba került, de ha nem így lett volna, akkor is valószínűnek látszik, hogy odaveszünk, én is, te is. Továbbmegyek; mintha egy jó térképet látnék –

*

Annyira rég' volt, semmi már, mégis, most telt szív, zörgő szögek egy papírdobozban, körül mágneses por, őszi fénytüskék, maradnánk hátra, hátha hátrább volnánk valamiként, valami, talán minden, ami üzenet, az a pont, ahol szabadon létesülő gondolatunk hozza az elkövetkezőt...; mardosó füst, zizegő bíborzúzalék, ami elszórakoztat, tűz és víz egymásra mosolygása, egy ismeretlen vagy elfejtett tér tulipánjai az örökös izgalom nyomában –

*

Nézünk egy épülő házat, és az ötlik fel bennünk, hogy föl sem épül, valaki majd leveti magát a tetejéről; nem találta a helyét, neve is egyre távolabb került tőle...; ahogy a mi nevünk se emlékszik már se testünkre, se szavainkra –

*

A felforrósodott kőlapok a teraszon, a hóhullám dühödttel visszaáramlása az égbe...; a test ég, élhető élnetetlen. Az emlékezet, ami enyhet hozhatna, élnetetlen élhető, nem számol ezzel az órával; ez az óra sötét és tétova, ekképp igen

érdektelen – azonban, „mint ilyen”, mintha egyszer elmúlt volna már, másként, természetesen, de ugyanígy villámlást, mennydörgést, záport várva, itt, megszédülve a gyerekkor fülledt, pinaszagúnak vélt, terpeszkedő bodzavirágzásától –

*

Ahogy tanult nyakkendőt kötni, állt a vakfoltos nagyanyai tükrök előtt, úgy vélte, fel se kell nőnie, ő már éppen így, ahogy van, kész, a továbbiaktól, amit a felnőttek dolgainak hívnak, távolságtartással volna, legyen az egy napfelkelte vagy egy napnyugta, ezt is, azt is fárasztónak találják, mígnem megtanulnak rácsodálkozni erre is, arra is, ahogy az apjának temetésére..., mikor újra nyakkendőt kötött, egy kölcsönkért nyakkendőt, ki maga is, ahogy mondták, *kötnivaló...*, így könnyítve hallgatásuk súlyán és mértékén, ami meg az el nem mondott mesék döbbenete és unalma –

*

Mint a kifeszülő koraesti levegő szava, lepkeszárny rebben szeme előtt, a szerelem, miből tán nemsokára esküvő is lesz, aminek ő végül is habitusa –

*

Az apja a kert végében, trágyalébe' állva ássa el a kutyát, a száradt vértől elszíneződő szőr a nikotinsárga földdel keveredik, süllyedni kezd...; valamelyik kertszomszéd megmérgezhette, szenvedett, így aztán az ásóval fejbe vágta, a fiú meg találgatni kezdte, mit érezhet az apja, mikor, végül is, *megszabadul* szeretett, hú kutyájától. Végigszívott cigaretták, attól függ, hol vagyunk, zúdul a csikk, néhány fennmarad az esőáztatta útpadkán, a vécészsze öblítővizén vagy ott kint a latyakban...; néhány centi..., gondolja –